

EDITORIAL

Cada any ens veiem amb l'obligació de celebrar alguna efemèride important que no pot passar desapercebuda. Si l'any 2005 vam haver de retre homenatge al iv centenari de la primera edició de *El Quixot*,enguany hem d'enfrontar-nos a la presència de Mozart per tot arreu, com si no sabérem que el músic salzburgés va ser un gran mestre, i oblidant que també hauríem de celebrar els 200 anys de la mort d'un gran músic valencià, Vicent Martín i Soler (València 1754-Sant Petersburg 1806).

El 2006 també és l'any de la Dama d'Elx, celebrat amb una gran despesa econòmica i institucional. La presència d'aquesta escultura no ha de quedar només en un acte d'autosatisfacció comunitària. Seria ridícul que després de sis mesos tot quedara en açò. Fa més de cents anys que la Dama va ser venuda a Pierre Paris per al museu del Louvre i quaranta des de la visita anterior, el poble que la va rebre i que la va acollir ha canviat en tots els sentits possibles: demogràficament, social, econòmica, cultural, política, urbanística i arquitectònica. Quina ciutat va veure la Dama el 1897 i quina ciutat ha trobat al 2006? L'Elx de finals del XIX és el mateix del de començaments del XXI? Potser s'hauria d'aprofitar el moment per a reflexionar conjuntament en quins aspectes s'ha millorat, quines problemàtiques continuen afectant la ciutadania (pensem, per exemple, en la indústria del calcer), què hem perdut pel camí i, a canvi, què hem aconseguit. Elx ha arribat a ser una gran ciutat, però, en bona mesura, i no ens enganyem, a costa de la destrucció sistemàtica del paisatge urbà.

Aquesta reflexió més localitzada i concreta no pot deixar de banda altres de més globals que ens afecten a tots i que LA RELLA també ha de fer seues. Una de les preocupacions amb més repercussió econòmica i política és el problema energètic. Les velles fonts d'energia, com el pe-

troli, estan en crisi. Per una banda, la contaminació de què són causa està provocant greus alteracions en el clima del planeta (el denominat efecte hivernacle), les primeres conseqüències de dos segles d'industrialització progressiva, desmesurada i irresponsable. Cap dels esforços i dels compromisos que s'han promogut des de les cimeres de Ríó de Janeiro o de Johannesburg han servit de gaire. Fins i tot, Espanya, un país del primer món amb tots els mitjans de modernització al seu abast, no ha deixat d'incrementar l'emissió de CO₂ a l'atmosfera, incomplint el compromís del Protocol de Kioto de reduir la producció d'aquest gas. D'altra banda, l'amenaça d'esgotament del petroli és una de les causes més importants de guerres i conflictes al món. I, si tot açò no fóra suficient, ara s'ha despertat de forma interessada el debat sobre l'energia nuclear, el residus altament tòxics de la qual són una hipoteca que deixem en herència als nostres descendents per generacions i generacions.

Hem de fer una aposta contundent per a trobar i aplicar solucions. Les energies renovables, en ple auge, se'ns presenten com l'alternativa més eficaç a tota aquesta problemàtica. Però, sense un canvi d'actitud que les accepte amb normalitat, aquestes energies no podran tenir un desenvolupament ple, capaç de competir amb les energies més contaminants. El primer pas en aquest procés hauria de ser l'ús responsable i racional que cada persona, cada família i cada comunitat faça de l'energia. I tot açò només serà possible a través del compromís personal i de l'educació, eina fonamental per a promoure conductes raonables i eficaces.

Enguany la portada i els dibuixos que encapçalen cada secció són de Míriam Martínez Guirao, jove artista amb un futur realment prometedor, com podeu comprovar. El dibuix del marge, realitzat pel dibuixant Santiago Vilella, pretén apropar-nos a la Dama des d'una imatge evocadora que s'allunye de la iconografia tradicional sobre aquesta escultura.